

בטאון זה הינו יזמה אישית של נהג טנק אחד
הלוקה אחריות ומנסה לרענן את הקשר בין כל
חיילי החטיבה ומפקדיה. לעמותת ההנצחה אין
כל אחריות לכתוב בביטאון זה וכך יש לראות
זאת. הכותבים האחרים עושים זאת מתוך הבנת
המטרות ואני קורא לכל אחד להצטרף ולכתוב.

נתיבי האש

ביטאון חיילי חטיבה 600 ומפקדיה לדורותיהם גליון מס' 2 1.8.2010

משולחן המערכת

בתחילת יולי, נרשמו לאתר הבטאון 125 אנשים. ואז קרס המחשב שלי. שיחזרתי את רשימות המיילים שלי ואני פונה שוב אל כל מי שאני יכול: הצטרפו לאתר הקבוצתי כדי שהבטאון הבא יגיע גם אליכם. אם לא תהיה התעוררות של כל אנשי החטיבה ורשימת האתר של עמותת ההנצחה לא תגדל – בטאון מספר 6 יהיה האחרון. לכולנו יהיה זכרון חביב מן הבטאון. לא יותר.

בעוד כשנתיים, נציין 40 שנה להקמת החטיבה. שנה אחר כך, נציין 40 שנה למלחמת יום הכיפורים. לצורך רענון השורות ואיתור חברים קם הבטאון הזה שמטרותיו מוגבלות בזמן ובתפקידים. שיש גליגולות הם רק מטווח ניסוי. אם לא תתגלה רוח של שיתוף פעולה – הבטאון ייעלם כפי שהופיע לפתע. הפעם בהתרעה מוקדמת.

באתר החטיבה רשומים רק חלק קטן מכל האנשים שעברו דרכה. רבים מאלה שאני הכרתי בעשרות שנות שרותי אפילו לא רשומים. לא רק שהפרטים חסרים – הם פשוט לא שם!!! אין ספק שגם אתם מכירים כאלה.

המפקדים הבכירים – מג"דים ומעלה – לא הכירו את כל החיילים כמו החיילים עצמם. הם הגיעו מיחידות אחרות וגם המשיכו ליחידות אחרות. חלקם מחוייבים לטקסי זכרון ביחידות בהם לחמו בששת הימים וחלקם אפילו במבצע קדש, לא להאמין... אז אל תצפו מהם שיעשו את עבודת האיתור.

נכון. כולנו עסוקים. עבודה, משפחה, נסיעות ומה לא. אבל ערב אחד ליד המחשב וביקור באתר העמותה של חטיבה 600 יכול לעשות את העבודה: שמות, כתובות, מיילים, עיסוקים, כל פרט מזהה של חברים אתם שרתתם. ציינו גם באיזה חלק של החטיבה שרת החייל שאוטר, לצורך שיבוץ הפרטים ברשימה החטיבתית והמשך עיבוד החומר.

מכיוון שהבטאון וירטואלי בלבד – באינטרנט – הוא אינו אמור להיות תחליף לעבודת הקודש של העמותה בכל הנוגע לדואר הרגיל. בנסיבות המתחייבות, כפי שאנחנו מתורגלים בהזדמנויות השונות. זו רק תוספת סיוע מהצד. צוותים – הכונו לתנועה!

פניות ועדכונים לעמותת ההנצחה:

Hativa600@gmail.com

עופר עידן, שריינר.

idan.ofer@gmail.com

הכנס השנתי יתקיים ביום ג' 28.9.2010

פרטים ומפת הגעה באתר החטיבה:

www.amuta600.org.il/boards.asp

הצליחה שהצליחה

הקהל ביום העיון באפעל מילא את האולם בהקף כמעט כמו ביום הצליחה עצמה: צנחנים, שריון, הנדסה ועוד. פה ושם היה כסא פנוי. לא בכל יום רואים ציבור כזה מרוכז במקום אחד. כנס מאלף וחשוב ללא ספק.

אברם אדן, [ברן], מוטק'ה ציפורי, מאיר פעיל, ג'קי אבן, אמנון רשף. גנרלים, סופרים, חוקרים ועיתונאים שונים היו בין הנוכחים. דוגמת בלבד. ללמדנו את חשיבות העניין. מנחה הארוע היה אלוף [מיל] ג'קי אבן, מי שהיה סגנו של מפקד אוגדת הצליחה – אריק שרון – ומפקד "החצר" בזמן הצליחה במלחמת יום הכיפורים.

בזה אחר זה, עלו מפקדים שהשתתפו בלחימה בגזרת הצליחה ביחידות השונות ותארו את חלקם בארועים שהשפיעו על ההכנות לצליחה, על הקשיים שלפני ועל הפעולות עצמן.

כשריונאי ואיש צוות, הכנס הוסיף לי ידע שבשדה הקרב אינך יכול לדעת: מי היו הגורמים שקיבלו את ההחלטות בדבר הצליחה – בממשלה ובמטכ"ל, מי היו הגורמים בשטח שביצעו את ההחלטות בשלבים השונים, כדי שהצליחה תתבצע, כדי שמדינת ישראל תוכל להגיע למצב בו המצרים יסכימו להסכם שלא יבייש את ישראל.

הכל החל במלחמת ששת הימים, עת למדינת ישראל לא היו אמצעי צליחה כלל. ישראל טל [מר שריון] ולסקוב עבדו על פיתוחו של גשר-סער שיהיה ניתן להנחה בעת קרב תוך כדי הסתערות. להבדיל מגשרים אחרים אותם יש לחבר, להצמיד ולקשור לגדות התעלה. כך נולד גשר הגלילים. גשר שהונה על התעלה ביום 18 באוקטובר 1973 בידי חטיבה 600, אך לא בזמן שכולם היו רוצים שיונת, יומיים קודם, כי היתה תקלה שעיכבה את הביצוע.

תחילת הגישור היתה בסירות, דוברות וצוללנים. לצורך הכנת השטח לצליחה, פעלו חטיבה 14 הסדירה וחטיבת המילואים 600. בלילה שבין 15-16 באוקטובר נכנסה חטיבה 14 מדרום לצומת טרטור לקסיקון כדי לפנות את אזור הצומת למעבר גשר הגלילים. חטיבה 600 ביצעה קרב הטעייה ממזרח כדי למשוך את עיני המצרים מן המתחולל בצומת.

בליל ההבקעה, חטיבה 14 איבדה 121 מאנשיה בקרב מהקשים בהיסטוריה של השריון. על כך סיפר מפקדה, אמנון רשף. המודיעין דיווח לו כי השטח מצפון לטרטור נקי מכוחות מצריים, אך תצלומי האוויר היו בני יומיים והמצרים הספיקו להפתיע ולהתקדם.

תפישת ראש הגשר היתה פעולה משולבת. שותפים מלאים היו גם הצנחנים וחיל ההנדסה. מפקד הצנחנים, דני מט, סיפר על ההרפתקאות שבדרך – גיוס הרכבים והובלת הסיירות – עד שאפשר היה להתחיל עם

נתיבי האש

שם זה לבטאון, **נתיבי האש**, נלקח משם החטיבה והוא גם שם סרטו של המפיק מומי הופריכטר, על קרבות חטיבה 600 במלחמת יום הכיפורים. האיש שעמד מאחורי ההפקה, מלוחמי החטיבה, עו"ד חיים רבינוביץ' ז"ל, כבר איננו אתנו. אבל את הסרט אפשר להשיג על גבי תקליטור. עלותו: 100 שח' תרומה לעמותת הנצחה של החטיבה. המעוניינים בעותק מוזמנים לפנות אל אהרון נרקיס:

narkiss@naan.org.il

הצליחה ממש. רק לאחר שנתפש ראש הגשר, המצרים החלו לקלוט מה קורה במקום. הארטילריה שנפלה במקום לא היתה פחותה מזו שהרוסים ספגו בהגנת מוסקבה, רק על שטח קטן בהרבה. מט פקד על כוחותיו להתחפר ככל שרק ניתן. "אילו היו ממטירים כזו אש קודם – לא היתה מתקיימת הצליחה" הוא מסכם.

אי אפשר להתעלם מתפקידו המרכזי של חיל ההנדסה בהכשרת השטח ובלחימה. כוח ההנדסה לא רק סלל את הדרך לגישור אלא אף פרץ דרך לטיהור סוללות הטילים המצריות שמנעו מחיל האוויר את הסיוע לכוחות הקרקע.

יהודה גלר, מפקד גדוד 410 בחטיבה 600, היה שותף לקרב ההטעייה ואחר כך פיקד על גרירת גשר הגלילים. יהודה מציין בצער כי בשום מקום לא מוזכרים שלושת הטד"חים [טנקי דחפור] מסוג שרמן [!!!] של חיל ההנדסה ושני טרקטורים מסוג 8D שנעו לפני כל הכוח הגורר, ישרו את הסוללות ושיטחו את המסלול לצורך הגישור. אחד הטרקטורים שקע בביצה. עליהם ועל גבורתם זו איש לא מדבר. [גלר לא היה בכנס]

עשרה ימים לאחר הכנס, צלצל אלי במפתיע האלוף אבן. שוחחנו כמעט שעה שלמה על הכנס ועל הסיבה לקיומו: הצליחה. תשאלו למה? בבוקר, לפני גרירת הגשר, יצאנו חמישה אנשים בטנק בודד לאורך ציר טרטור כדי לבדוק את איכות התוואי. מפקד הגדוד, הקמב"צ, תותחן ונהג – כותב שורות אלה. לצריח הצטרף אורח חמישי: ג'קי אבן. האיש שפיקד על "החצר". כך נענו מערבה בלב הולם לאורך טרטור. כך איתרנו את גופות הצנחנים של גדוד 890 שהושארו בשטח. על מה מדברים גנרל וחייל בטלפון? על כך ששלושים שנה בקושי נכתבו ספרים על המלחמה ההיא... שכולנו שרוטים מבפנים, שאפילו טובי הסופרים ש'ירו מן המותן' עשרות ספרים אחרי ששת הימים – השתתקו אחרי יום הכיפורים. זר לא יבין זאת. רק מי שהיה שם.

בדצמבר 2005, לפני שחלה, סיפר אריק שרון בלשכתו על המחזה שראה ביום הקרב שהתחולל על 'מיסורי', מצפון לגשרים: הטנקים של גדוד 410 לחמו עד שלא נשארו טנקים. היה זה קרב התאבדות שנועד לשמור על השגי הגישור ועל היחידות הלוחמות ממערב לתעלה. המצרים במזרח היו המומים מדגלי ישראל שצצו על הרמפות בצד המצרי... [ראו את שרון ביוטיוב: "חטיבה 600 שנשכחה"].

אין ספק שתוצאות הצליחה והעברת המלחמה לצד המצרי הביאו להסכם השלום עם מצרים. שלום קר, אולי, אבל עדיף על כל מלחמה. תהא זו נחמת כל אלה ששילמו את כל המחירים, לטובת כולנו.

הצליחה הצליחה.

עדיין מבוקשים עדים לקרבות החטיבה

ד"ר מנחם [נחצ'ה] בן שלום, היסטוריון צבאי, היה קצין סיור בחטיבה 600. כיום מנהל מחקר רחב הקף על פעילות החטיבה במלחמת יום הכיפורים. מכיוון שלנחצ'ה חסרות פיסות מידע רבות, ובקשותיו באתר העמותה לא נענו דיין, בקשתו מופנות אל כל לוחמי החטיבה ומפקדיה שלא רואיינו עדיין. הטלפונים של נחצ'ה:

052-8834230 או 02-6789946

אפשר גם לפנות במייל:

yitzko@netvision.net.il

יבואו כולם על הברכה!

הפתעה באתר החטיבה!

נכנסתי לבקר באתר והופתעתי לגלות בלוח המודעות גם תשבצים שהועלו לאתר. משהו ייחודי לאנשי החטיבה. לא הצלחתי לגלות מי עומד מאחורי היזמה. ברכותינו!

contact.asp?pid=37/http://www.amuta600.org.il

אם אתם אוהבים אנימציה תמימה ומחוייכת – זו אחת הכתובות:

<http://manneli.com/animat/Candy.html>

יש לכם עוד דברים מעניינים? ספרו לנו ואנחנו נרוץ לספר לחבר'ה.... תודה לש.ק. על הרעיון.

רוצה להצטרף לקבוצת התפוצה של הבטאון?

הכנס לאתר הקבוצתי והרשם. ביום הראשון של כל חודש תקבל הודעה על הבטאון החדש שעלה לאתר. תוכל להורידו למחשבך ולשמור. הבטאון גם יופיע בלוח המודעות של האתר החטיבתי. זהו הקישור של האתר הקבוצתי:

<http://groups.google.com/group/hativa600>

ואם אתה שייך למשפחת חטיבה 600 [656, 519 או 177 לשעבר] אתה גם מוזמן לכתוב ברוח העניין. את החומר הכתוב שלח עד 20 לכל חודש לכאן: idan.ofer@gmail.com

כמוכן, הכתיבה כאן בלשון זכר – לצורך נוחיות בלבד. לא לגברים בלבד.

זה יכול היה להיות הסיפור שלהם...

זאביק אורפז בטח היה יזם, מוטי קורב היה הופך לארכיטקט, משה מילדינר היה כנראה גניקולוג – תמיד אהב נשים. יורם דורי מדמיין את שלושת חבריו שנפלו בקרב, לו היו מגיעים לגיל 60

יורם דורי כותב על חבריו שנפלו

קיראו באתר החטיבה:

[contact.asp?pid=37/http://www.amuta600.org.il](http://www.amuta600.org.il/contact.asp?pid=37)

המדור לחיפוש חברים

הפניה בגליון הראשון הביאה לשני קוראים שיצרו קשר עם משפחת האחים גורדון ז"ל ותודתנו החמה שלוחה מכאן.

הפעם מבוקשים חברים של אבי וינברג ז"ל. אבי הדריך בסדיר במדור תותחנות – מג"ח ואח"כ היה בגדוד 409. אבי נפטר לפני שנים ספורות ומשפחתו שואלת האם למישהו יש תמונות שלו מבסל"ש, מהגדוד או מהחטיבה. נשמח לשמוע וליצור קשר עם בעלי תמונות שכאלה והמשפחה.

ביום שבעה באוקטובר 2010, יצינו חברים את יום הולדתו ה-60 של חברנו משה מילדינר ז"ל.

קשר ופרטים למעוניינים – יורם דורי. חברו הקרוב ממדור תותחנות, בית הספר לשריון:

dorivoram@gmail.com

כולם מזמנים לבקר באתר ההנצחה האינטרנטי של חטיבה 600 ולבדוק שהפרטים שלהם מעודכנים. הקלידו בגוגל

חטיבה 600 או AMUTA 600

ותגיעו לאתר. הכנסו ללוח המודעות ולפורום כדי לראות מה קורה בעמותה.

קישור ישיר לאתר:

[contact.asp?pid=37/http://www.amuta600.org.il](http://www.amuta600.org.il/contact.asp?pid=37)

זכרונות שאחרי המלחמה

דני קריאף העביר לנו מספר תמונות מימי המלחמה, ממש לפני סגירת הגליון. שתיים מובאות כאן: מחלקת המודיעין החטיבתית ולהקת הנח"ל בהופעה חיה. [שימו לב למיזוג שבאולם] תמונות נוספות נביא במהדורות הבאות. תודה.

ואם יש לכם תמונות דומות, מכל סוג שהוא, מכל תקופות המילואים, נשמח לשותף את כולם. לראות את עצמנו צעירים...

בשבי המצרי

חטיבה 600 שילמה מחיר כבד במלחמת יום הכיפורים. לא כל מי שכתב על המלחמה גם זכר לספר את סיפורנו השלם, אם בכלל. מספר ספרים ראו אור, מפרי עטם של לוחמי החטיבה. אחד מהם מצוטט כאן והיום. זהו ספרו של אבי וייס, תותחן מפלוגה ל' בגדוד 410. הגדוד שיצא לקרב הטעייה בליל ההבקעה, הגדוד שגרר את גשר הגלילים לתוך התעלה, ביום 18 באוקטובר, וביום 21 באוקטובר יצא לקרב עקוב מדם על המתחם שנקרא במפות בשם "מיסורי".

הספר, המצוטט מתחת לשורות אלה, יצא בהוצאת משרד הבטחון, בשנת 1998, וראה כבר מהדורה שניה לפחות. הדברים מובאים באדיבות ההוצאה והמחבר – נצב משנה אבי וייס:

תמונות מיום העיון
אפעל 1.7.2010
למעלה: אמנון רשף
ואברהם אדן
משמאל: דני מט
למטה: טוביה רביב
ומוטק'ה ציפורי

"המג"ד אמר שבמלחמה הזאת אנחנו מהווים את חוד החנית ומשלמים בגופנו את המחיר. אלה כל הטנקים והצוותים שיש למדינה. אין יותר שריונאים ולנופלים בקרב אין תחליף.... אין למדינה זרבות ... עלינו לעמוד במערכה כיהודים זקופי קומה... דברי המג"ד היו פשוטים ומרשימים. האמת האכזרית טובה יותר מכל דברי הרהב והסרק ששמענו ברדיו". [עמ' 38]

..בעיקר העביר אותי על דעתי הצמא העז. מניעת המים ממני היתה חלק מהעינוי הנפשי והגופני. ברז מים היה פתוח במסדרון והמים זרמו שם ללא הרף בקול שאון. ואז החלו ההזיות. תמונות של ארגזי מיץ צפו מול עיניי. ראיתי את עצמי מהלך ברחובות חיפה מקיוסק לקיוסק ושותה בקבוקי מיץ בזה אחר זה. לאחר מכן החלה הזיית הגלידה: מנת גלידה עם קצפת ופירות היתה תלויה ועומדת מול עיניי במשך זמן רב. כל אימת שהייתי מושיט את ידי לתפוס אותה היא היתה נעלמת.

גם ברזי גזוז חלפו מול עיניי. הגזוז תסס לקול שקשוק המים, שזרמו בברז במסדרון. העינויים נמשכו, ולא הבחנתי בין יום ובין לילה, ואז הגיעה שעת החקירה. [עמ' 3-52]

.....מפקד האוגדה, האלוף אריאל שרון, קיבל פקודה ישירה משר הבטחון לצאת להתקפה על "מיסורי", התקפה שנראתה לו מסוכנת ולא-אחראית. לפני כן ניסו מפקד החזית ואלוף הפיקוד לתת את ההוראה הזאת. הוא חלק עליה, אולם הוא לא היה יכול להתנגד להוראת שר הבטחון. המח"ט קיבל פקודה לתפוש את "מיסורי" ושעת ה"ש", שנקבעה בתחילה ל-13:00, נדחתה ל-14:00 ולאחר מכן נדחתה שוב. גודו ג' [410] תקף ממערב למזרח, או ליתר דיוק מ"אוושה 33" לכיוון צפון מזרח, עם כוונה לחבור לציר "פוטון". ההתקפה נדחתה בשל מחסור בסיוע של ארטילריה ושל מטוסים שהובטחו. בסופו של דבר, מה שבוצע היה חסר תועלת. עם תחילת ההתקפה השקיף עליה מפקד האוגדה מהצד המערבי של התעלה. הטנקים הובילו בראש, ואחריהם החרמ"ש. בעת שגדוד ג' עלה על גבעות 217 ו-220, הומטרו עליו טילים ותוך חצי שעה נפגעו חלק ניכר מ-22 הטנקים, שיצאו להתקפה. טנק אחד, של רפי מצפון, המשיך להסתער עד שנפגע בהיותו עמוק בשטח של הארמיה השנייה. טנק מג"ד ו-3 טנקים נוספים ניסו להסתער אך נסוגו.

ב-9 באוקטובר נפלו בשבי שבעה לוחמים. וב-21 באוקטובר נפלו בשבי אחד עשר חיילים. מהם שלושה שהיו מסופחים לחטיבה. למעשה, נפלו בשבי יותר חיילים. אולם אלה שנהרגו בשבי נספרו בין החללים ולא בין השבויים. בין הרוגי הגדוד באותו היום היו שמונה קצינים: הסמג"ד, שלושה מ"פים, שני סמ"פים ושני מ"מים". [עד כאן עמ' 44-45]

ב-21 לאוקטובר נפל בשבי גם אבי וייס.

כמה מילים על השבי

קטונתי. להצדיע לשבויים? לחבק? אין דרך להשתתף אתם בחוויה הקשה שרק הם נושאים בלבם לעולם. שבויינו בחטיבה זכו לחזור הביתה די מהר. אתם חזרו גם שבויים ש'בילו' במצרים עוד מימי מלחמת ההתשה, שנים ארוכות וכואבות. רמז לחוויה הקשה המלווה את כולנו בעצם היום הזה ממש עם שריונאי בודד – גלעד שליט.

למעלה: אבי יורד מן המטוס שהחזיר את השבויים ממצרים.

ראשוני השבויים בחטיבה נפלו לידי המצרים כבר ביום ג', 9 באוקטובר, בנסיבות כל כך מסובכות עד שבמפקדת החטיבה לא נודע על שביים של חלקם, לפחות. בין נעדרי הקרב אז היה גם מפקד פלוגה ל' [לורה] – אהרון נרקיס. אבי מספר בספרו על גבורתו של נרקיס בשבי ועל העינויים שעבר. עת הציג את עצמו כקצין ומפקד, חוסך מחייליו סבל מיותר.

לאחר תום הקרבות, ישב מפקד הגדוד, אמנון מרטון, עם הוריו של נרקיס על הדשא בקיבוץ, אובד עצות כמוהם: לא ידוע מה עלה בגורלו של האיש. האם נפל בקרב בשטח המצרי? האם נפל בשבי המצרים? אמנון הביע תקווה כזו וכי ישנו סיכוי קלוש שנרקיס יצוץ מן השבי. התקווה התגשמה במלואה. רבים אחרים לא שבו.

אבי וייס, בלי להתכוון אולי, משמש פה גם לשבויים אחרים. את סיפור הקרב והשבי סיפר לאשתו, שוש, עוד בהיותו בבית החולים, מסיר מועקת עולם מעל ליבו. רבים מאלה ששבו משדה הקרב שתקו במשך עשרות שנים ולא שיתפו איש בחווייה הקשה. כי לא תמיד היתה אוזן ראויה או משום שפחדו להפחיד את יקיריהם. וכי מי יכול להכיל תיאורים שכאלה?

למטה: אחרי השחרור מבית החולים: 'פלח מצרי', עם שפם למזכרת...

התמונות והציטוט מתוך הספר "בשבי המצרי" באדיבות ההוצאה לאור משרד הבטחון והמחבר

אותי זה מצחיק!!!

ילד צוחק במוצע כ-300 פעם ביום. מבוגר – רק כ-17 פעמים.... מדהים. כנראה שבדרך לבגרותנו אנחנו מאבדים את חוש ההומור. עובדה ההופכת את חיינו לרציניים מדי, יבשים מדי ובעיקר – נטולי הומור.

שוקי וייס, חייל מותיקי חטיבה 600, עלה על העובדה העצובה הזאת. הוא גם מתפרנס ממנה: הוא עוסק בייצור זוגיות, תוך ניצול ההומור ככלי מקצועי. ואותי זה מצחיק....

לצד העבודה ה'רצינית', שוקי גם מפיץ "בידחון". מעין עלון-בטאון המתרכז בצד הקליל של חיינו, בהומור ובחיוך המיובאים ממקורות שונים וגם משובץ בסיפורים מקוריים מפרי עטו. בהחלט חריג בכפר הגלובאלי המתכווץ מתחת אצבעותינו. ברוח טובה וקלילה, בלי לרדת ברמה התרבותית.

צימוקים מהבידחון של שוקי:

סיבה לריב

אשתי רמזה על מתנה שהיא רוצה שאקנה לה לכבוד יום נישואינו המתקרב ואמרה: 'אני רוצה משהו מבריק שמגיע מ-0 ל-180 תוך 3 שניות.' אז קניתי לה משקל.....

[באדיבות רונית דדון]

ויכוח של רשעים

המן ופרעה נפגשו בגיהנום. אמר המן: "אני כועס עליך. מילא אני, הייתי תלוי במלך טיפש ולא הצלחתי בתכניתי נגד היהודים. אבל אתה, מלך אדיר כמוך, איך זה שנשלת בתכניתך?"

ענה לו פרעה: "להיפך, אני כועס עליך! מהתכנית שלך יש ליהודים יומיים של הנאה נטו. מהתכנית שלי יש להם שבוע של עבודה קשה לפני החג, שבוע של אוכל ששובר להם את השיניים בחג, ושבוע של קלקול קיבה אחרי החג...."

[באדיבות מרדכי ברק]

זהו. שוקי אוסף את החומר מכל מי שמוכן לתרום. לא שוכח את התורמים. שמח גם לשלוח את הבידחונים שלו לכל המעוניינים. רוצים קשר עם שוקי? בבקשה:

wjclass@gmail.com

עם סגירת הגליון:

יאיר אהרונוביץ', לשעבר קצין המודיעין החטיבתי וכיום פרופסור למיקרוביולוגיה וביוטכנולוגיה באוניברסיטת תל אביב, שומר בארכיונו אוסף תמונות מן המלחמה. מבחר יועלה כאן בגליון מס' 3. אולי גם סיפורו האישי. סבלנות.